

замисли законодавца у њеном уставноправном контексту. Зато је могуће да таква де факто формирана пракса примене права (а у суштини – измењена правна регулатива), под одређеним условима, постане предмет анализе Уставног суда Русије, иако национално законодавство не предвиђа могућност провере уставности аката других највиших судова, који дају тумачења садржине и начина примене правних норми. Суочивши се са оваквом ситуацијом у својој пракси, Уставни суд Русије је пошао од следећег: доношење закона се обезбеђује законодавно прописаном процедуром (доста дуготрајном временски), током које постоји могућност да се узму у обзир и усагласе различити друштвени интереси, да се исправно уведу нове норме у контексту важеће правне регулативе и правна процедура контроле уставности. У исто време, за судске „квазинорме“ се не предвиђа ништа слично, и регулисање, правно по својој суштини, уопште испада из било каквог института кочења и противтеже, представљајући продукт правне анализе која је крајње брза и понекад сувише везана за конкретну ситуацију. Доносећи одлуку о могућности уставно-правне оцене оваквих тумачења највиших судских органа, Уставни суд РФ анализира њихову везу са првобитном замисли законодавца и полази од неопходности да се обезбеди исти онакав ниво заштите права и слобода грађана од кршења њихових уставних права, какав је утврђен за норме закона. При томе смо ми детаљно проучили искуства наших колега, поред осталог – у земљама Источне и Централне Европе, и, међу њима, Уставног суда Мађарске Републике, који се такође суочио са овим проблемом.

3. Особености заштите уставних права и слобода у конкретним историјским условима преласка на правну демократију Мислим да нећу погрешити ако кажем да највеће тешкоће у раду уставног правосуђа свих земаља нове демократије (мислим на тешкоће везане за тражење оптималних правних решења) причињава заштита политичких права грађана. У сваком случају, у Русији је ситуација управо таква. Ми добро разумемо да су управо политичка права – основица за стварање институционалних гаранција да ће се реализовати сва друга права и слободе човека и грађанина. Међутим, сувише журни кораци у правцу максималне потпуне гаранције ових права у складу са усвојеним европским стандардима, који не узимају у обзир конкретну историјску стварност, могу да доведу управо до супротних резултата. Као пример околности које се морају узети у обзир током процеса тражења оптималног правног решења, навешћу предмет који је разматрао Уставни суд, а односио се на проверу уставности законске норме којом није било дозвољено оснивање политичких партија по основу верске припадности. Проглашавајући ову норму уставном, Суд је полазио од тога да, док је у земљама Западне Европе (са њиховим традиционалним и још увек очуваним моноконфесионалним и мононационалним друштвеним